

[PALICZ *sb m*

-a-, -ã-.

sg N palicz. *pl G* palicz(o)w.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Podpalacz, ten kto świadomie powoduje pożar: Incendarius [!]. Palicz Cervus F40 289.

W połączeniu szeregowym: między kthorem i bárzo lie wiele náyduie/ mężoboyczow/ złodzieiow/ drapiełczow/ fálłszerzow/ páliczow/ zdraycow AgrWirzb G2.

Cf PALACZ

KW